

REDEN I KARSETRÆETS GRENE

Gudstjeneste i Vejerslev Kirke

Vejerslev Kirke er mine børns kirke. De har været der mange gange med skolen, mens det er min første gang i dag. Jeg ser kirken hver morgen fra landevejen, når jeg kører dem i skole. På mørke vintermorgener lyser Jupiter ofte klart over kirken, og jeg må tvinge mine øjne til at blive på vejen i stedet for at give dem frit løb over markerne mod det flotte syn.

Kirken er også flot i dag, selvom Jupiter ikke viser sig. Under grå skyer og en bleg sol ligger kirken afsondret i blikblå, stenbrune og kalkhvide farver med orange tegl på kirkens udhuse som kontrast. Spænd over os dit himmelsejl.

Det er en af de svære dage, hvor helbredet driller. Der var heller ikke rigtig tid til kirkegang i dag, for børnene skal hentes fra spejderlejr. Men jeg fik det presset ind. Som jeg kører op mod kirken, kan jeg mærke, hvordan jeg bliver glad indeni. Stressen og dårligdommene må vige for et smil. Jeg har det som et barn, der skal til fødselsdag, da jeg får øje på flagene foran kirken. De lyser rødt mod vintermorgenens grå himmel.

Vejerslev Kirke er en af Danmarks ældste kirker. Den er bygget omkring år 1100, kan jeg læse på en planche foran kirken. Ikke to landsbykirker er ens. Denne her skiller sig ud ved den fineste lille glasmosaik af en solopgang med guld på sky i

kirkens allerøstlige runde tilbygning. I østen stiger solen op.

Jeg går ind i kirken. Det er den mest harmoniske lille kirke, jeg har været i. Som en tryk hule. Hulefornemmelsen kommer af det maledede loft, der er holdt i en mørk rødbrun farve. Samme farve går igen i kirkerummet på orgel, kirkebænke og prædikestol. De hvidkalkede vægge er ujævne, og langs vinduerne kan man se de rustikke granitkvadre. De er større og mere grove end i de andre kirker, jeg har været i. Måske fordi denne kirke er ældre.

Buen mellem kirkeskibet med kirkebænkene og kirkekoret med alteret er også af store sten. Stenbuen gentages bag alteret og indrammer den lille glasmosaik bag alteret. Jeg skimter nysgerrigt noget, der ligner et blåt gulvtæppe på gulvet foran alteret. Bliver det i dag, jeg går til nadver?

Det har lige været kyndelmisse. Det betyder, at halvdelen af vinteren er gået. Nu er det snart tid til at så. Præsten taler over lignelsen med sennepsfrøet, som er mindre end alle andre frø, men når det vokser op, er det større end alle andre planter og bliver et helt træ, så himlens fugle kommer og bygger rede i dets grene.

Prædikenen handler om præstens køkkenhave og hendes persille, der vokser mellem fliserne og langs kanterne og ikke

midt i køkkenhaven på snorlige rækker, hvor de ellers var tiltænkt. Hun sammenligner det med Guds rige. Guds rige vokser inde i os, i hvert eneste menneske. Ikke i snorlige rækker, men hvor der er plads, og hvor det kan ske. Rør jorden med din finger.

Det føles, som om hun prædiker direkte til mig og de ting, jeg bøvler med i forhold til min tro: Vi skal ikke gøre os fortjent til Guds velsignelse, men tage imod den som et lille barn. I tillid. Formen og måden kan vi ikke kontrollere. Troen vokser ikke i snorlige rækker, og den er ikke noget, vi skal forstå eller regne ud. Hvis det er svært for os at huske, kan vi gå til gudstjeneste hver søndag og blive mindet om det.

Efter prædiken er der nadver. Jeg tager mod til mig og følger med den lille gruppe op til kirkekoret. Jeg knæler på en af den små hynder og kigger på gulvet foran alteret. Der ligger et lyseblåt stjernetæppe med fredsduer formet i en halvcirkel. Det er broderet med korssting, og midt i denne hellige handling giver min hjerne sig til at komme med forslag til, hvad jeg kan brodere med dette motiv. En pude eller dækkeservietter, måske?

En mand knæler ned på min venstre

side. På min højre side mumler en kvinde en bøn med foldede hænder. Jeg er ikke helt sikker på, hvordan man gør til nadver. Jeg efterligner min sidemand og tager den papirstynde oblat i munden. Den er klæg og klæber sig fast mellem ganen og tungen. Manden tager et af de små sølvbægre op, og jeg gør det samme. Vinen er stærk og brænder behageligt på tungen som en morgendram. Så rejser vi os og går ned på plads.

Jeg er så frygtelig rørt af det hele og må hele tiden tørre øjne og næse. Nu hvor jeg har turdet at gå til nadver, så tør jeg måske også blive til kirkekaffe og snakke med folk, som jeg ikke kender. Dog bliver det ikke i dag.

Jeg tager videre til spejderlejren, hvor min yngste stolt viser mig karsefrø, hun har sået på vat og lagt ned i bunden af en overskåret mælkekarton. Hun mener, at sådan en karseplante kan blive over to meter høj. Måske endda så høj, at himlens fugle kommer og bygger rede i dens grene.

Gudstjeneste

Vejerslev Kirke 4/2-2024

Præst Susanne Troelsgaard

Tekst & foto: Mette Bærbaach Bas

